

NEČAKANÁ DIAGNÓZA

NORO ŐLVECKÝ

BESTSELER

vydavateľstvo

STRIEHNE VO VODE. A ZABIJA

NEČAKANÁ DIAGNÓZA

NORO ÖLVECKÝ

Noro Ölvecký
Nečakaná diagnóza
Copyright © by Noro Ölvecký
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavateľstvo

ISBN: 978-80-969968-8-9

Pod'akovanie

Ďakujem mojim priateľom, menovite Ing. Kataríne Trnkovej, PhD., Mgr. Petrovi Humajovi, RNDr. Ildikó Mitsovej, Ing. Viere Šalkovej, RNDr. Marekovi Skoršepovi, PhD., Martine Turanskej a mnohým ďalším za pomoc pri písaní románu a za podporu.

Každý z vás prispel svojím dielom, za čo Vám patrí moja veľká vďaka.

Špeciálne pod'akovanie patrí Ing. Kataríne Trnkovej PhD. za konzultácie niektorých odborných problémov a metodík. A za to, že považovala napísanie tohto románu za dobrý nápad. ☺

Ďakujem tiež nemenovaným lekárom a zdravotným sestram za ochotu so mnou komunikovať pri konzultácii niektorých problémov z oblasti medicíny.

A v neposlednom rade ďakujem manželke za jej lásku, podporu, starostlivosť a za to, že mi vytvorila podmienky na písanie.

Venované pracovníkom Regionálnych úradov verejného zdravotníctva za ich záslužnú a dôležitú prácu.

Dej aj postavy v románe sú vymyslené a ich podobnosť so skutočnosťou je čisto náhodná, no ochorenie, o ktorom je reč, reálne existuje a každý rok naň zomrie niekoľko ľudí, najmä detí. Súkromné laboratórium Diagnostik je rovnako výmysel autora, no, našťastie, diagnostickú metódu na určenie prítomnosti vražedného patogéna vo vzorkách vykonáva na Slovensku minimálne jedno laboratórium, patriace Regionálnemu úradu verejného zdravotníctva so sídlom v nemenovanom meste.

1. KAPITOLA

Zoltán Varga nepatril k vysloveným ignorantom a svoju prácu si vždy dobre a zodpovedne zastal. Odtedy sa však jeho život vtlesnal do dvoch opakujúcich sa cyklov - pitia a triezvenia, zmenil sa aj jeho prístup k povinnostiam. Bolo totiž ťažké byť zodpovedný po opici, so zbytkovým alkoholom v krvi, s ťažkými viečkami po prebdeť noci a s boľavou hlavou.

Dôsledky svojich krčmových záťahov sa snažil v práci všemožne utajiť. Aj keď mal najlepšieho šéfa na svete, určite by mu netoleroval takéto stavy, tobôž nie príchody pod vplyvom alkoholu a zanedbávanie pracovných povinností.

Preto aj dnes, keď ho šéf kúpaliska Viktor Oravec stopol hneď za bránou a dal sa s ním do reči, sa v duchu modlil, aby nezacítil slivovicu, ktorou pred odchodom z domu tlmil bolesť zuba. Zdalo sa, že liečebná procedúra zabrala. Na chvíľu zahnila bolesť aj mrzutosť, a dokonca mu umožnila trocha si zažartovať.

No čím dlhšie sa zdržiaval v blízkosti Oravca, tým bolo nebezpečenstvo, že ho odhalí, väčšie. Bol najvyšší čas zmiznúť z jeho dosahu a zaliezť do bezpečia strojovne. Už-už sa s ním chcel rozlúčiť a vyhovoriť sa na množstvo povinností, keď ho šéf predbehol.

„Dobre, Zoli, nebudem ťa dlhšie zdržiavať. Dnes bude nával. Je teplo ako v peci a navyše sa začali prázdniny. Takže hor sa do práce!“ zavelil s úsmevom.

„Jasné, šéfe. Ide sa makat“,“ zazubil sa naňho Zoltán, znova nasadol na bicykel a šliapol do pedálov.

V jazde pokračoval po asfaltovej ceste, ktorá sa tiahla pozdĺž mŕtveho ramena rieky - akejsi prirodzenej hranice areálu kúpaliska, a využívala sa najmä na zásobovanie a dovoz potrebného materiálu. Keď minul bufety a reštauračné zariadenia, zatiaľ zívajúce prázdnotou, a vstup pre verejnosť v podobe dreveného oblúkovitého mosta, na ktorom sa o dve hodiny mali objaviť prví návštevníci, mal to už iba kúsok.

O chvíľu už brzdil pred nenápadnou prízemnou budovou stojacou v tesnej blízkosti časti s bazénmi, ktorá napriek novej fasáde pôsobila stroho a nezaujímavo. Málokto

však vedel, že v jej suteréne sa ukrýva najdôležitejšia časť kúpaliska – strojoňa.

Kúpalisko je zložitý organizmus, ktorého srdce bije v podzemí, s obľubou používal vetu, aby sa pred známymi a kamarátmi popýšil dôležitosťou svojho pracovného zaradenia. Nevadilo mu, že sa nezrodila v jeho hlave a že si ju požičal od Oravca, ktorý ju raz použil pri jednom rozhovore do okresných novín. Podstatné bolo, že ňou u všetkých vždy vyvolal záujem a pozornosť bez toho, že by musel niečo zveličovať. Strojoňa bola naozaj srdcom kúpaliska a prebiehal tam celý proces čistenia a úpravy vody z bazénov, aby spĺňala požadované kritériá. Bez jej správneho fungovania by nebolo možné kúpalisko otvoriť a prevádzkovať, bez srdca by kúpalisko nežilo.

Zoltán zosadol z bicykla, zamkol ho reťazou o stojan, a vošiel do budovy. Oproti dverám bolo schodisko, po ktorom zišiel dolu do suterénu. Ocitol sa na začiatku chodby vedúcej do priestraných miestností – podzemných komôr, v ktorých sa nachádzali potrubia, čerpadlá, pieskové filtre, výmenníky tepla, vyrovnávacia nádrž, zariadenia pre chemickú úpravu vody – prosto celá technologická časť bazénov.

V priebehu dňa ho povinnosti často priviedli aj do tejto časti podzemia, no teraz sa na kontrolu svojho kráľovstva nechystal. Jeho kroky viedli priamo do skromne zariadenej veľkej miestnosti, v ktorej okrem plechových skrií a dreveného stola s dvomi stoličkami nič iné nebolo. Slúžila viac–menej ako šatňa pre strojníkov v službe a susedila s ešte menšou umyvárňou, kde sa po práci mohli osprchovať. Cez úzke podlhovasté okno umiestnené tesne pod stropom vnikalo dnu príliš málo denného svetla, preto Zoltán siahol po vypínači a miestnosť razom zaplavilo žlté svetlo žiarovky. Prešiel k stolu, z pliec si zložil ruksak a vybral z neho tresku s rožkami.

„Žiadna práca nie je taká súrna, aby som sa predtým nenajedol,“ zamrmlal si popod nos a sadol si za stôl. V duchu hesla, že s plným bruchom je svet krajší, sa pustil do raňajok. Možno by sa mu po dojedaní posledného sústa krajším naozaj zdal, keby sa nepozabudol a nezahryzol do rožka práve na tej strane, kde ho už niekoľko dní trápil boľavý zub.

„Au! Bodaj by ťa porantalo!“ vykrikol namrzene, keď pocítil ostrú bolesť, ktorá mu vystrelila až do mozgu. Nahnevaný na seba, že si nedal väčší pozor, preklímal zub, ktorý práve ukončil dočasné prímerie a vyzval ho do súboja kto z koho. Vyzeralo to na ďalší ubolený, mrzutý a náročný deň, v ktorom bude ťažké udržať

si úsmev na tvári a chuť do práce. A tej bolo viac než dosť.

Vtom si spomenul na fľašku, ktorú si pri odchode z domu prozreteľne strčil do ruksaku. Jedine slivovica mohla utlmiť stupňujúcu sa bolesť zuba. Ráno sa jej to podarilo, preto dúfal, že zaberie znova. A hoci dosiaľ nikdy nekonzumoval v pracovnej dobe okrem orosenej dvanástky v bufete žiadny alkohol, teraz bez váhania vytiahol fľašku, otvoril ju a priložil k ústam. V nádeji, že mu pomôže, si z nej odpil a zopakoval rituál, ktorý v ten deň už absolvoval v garáži pred odchodom z domu. Potom alkohol pustil dolu hrdlom.

„No počkaj. Ja s tebou vybabrem. Ak bude treba, utopím ťa v slivovici,“ zastrájal sa nahlas a vôbec mu nevadilo, že sa prihovára veľmi neobvyklému poslucháčovi. „Už ma to prestáva baviť. Otravuješ ma cez deň, otravuješ ma v noci, kvôli tebe sa poriadne nevyspím a potom v práci padám na hubu. Vieš, koľko ja mám práce?“

Zoltán sa pustil do vymenovávaní svojich povinností. Vždy o nich hovoril s nadšením a s nádychom pátosu, a ak vybadal, že jeho rozprávanie vzbudzuje záujem, rástol. Aspoň v očiach druhých, keď mu už nebolo dopriate narásť aj fyzicky a zopár centimetrov mu k spokojnosti chýbalo.

Teraz síce normálneho poslucháča nemal, no svoju dôležitosť rád pripomínal aj kamarátom v krčme, ktorí spočiatku neveriacky krútili hlavami nad tým, čo všetko musí strojník na kúpalisku robiť. Keď ho však museli počúvať pričasto a Zoltán sa začal oháňať nejakou vyhláškou, zvykli si z neho aj trocha ut'ahovať.

„Zoli, Zoli, čo si ty za chlapa? Doma musíš poslúchať ženu, v práci zasa nejakú vyhlášku. Čo je to za život? Ved' ozajstný chlap si nenechá rozkazovať od nikoho, robí iba to, čo uzná za vhodné on sám a nebojí sa ničoho a nikoho,“ hustili doňho, pričom sa tváрили vážne, no iba s námahou zadržovali smiech.

Zoltán mal päťdesiatšesť rokov a spolu s manželkou Irenou bývali na kraji mesta v štvrti, ktorá pripomínala skôr dedinu. Nebolo tu ničím výnimočným vidieť po uliciach pochodujúce husi, ktoré ráno merali cestu k mŕtvemu ramenu rieky a navečer sa neomylné vracali do tej správnej brány.

Zoltán svojich rodičov nepoznal. Vyrastal v detskom domove, kam ho hneď po narodení odložili ako nepotrebnú záťaž. Nezažil materinské pohladenie ani otcovské uznanie, lásku a teplo rodinného krbu.

Po nepoznanom túžiaci pekný čiernooký mladík menšieho veku, vždy s hun-

cútskym úsmevom popod fúzickmi a najmä dobrým a láskavým srdiečkom, sa stal ľahkou korisťou o niečo vyššej, o niečo ťažšej a o dosť škaredšej a rafinovanejšej dievčiny, ktorá mala vo veciach lásky a hľadania manžela jasno. Keď sa Zoltán po skončení základnej vojenskej služby ženil, nosila už jeho milá Irenka pod srdcom ich prvú dcéru a po svadbe si dovedla ženicha priamo do rodičovského domu.

Zoltán sa nesťažoval. Kým mal strechu nad hlavou, milujúcu manželku, tolerantných svokrovcov, nádhernú dcérku, ku ktorej o dva roky pribudla druhá, mal všetko, po čom vždy tak veľmi túžil. Domov a rodinu.

Jeho dokonalý svet sa mu začal rúcať vtedy, keď z neho začali postupne odchádzať tí najdrahší. Dcéry sa povydávali a odsťahovali sa preč, svokrovci zomreli a z manželky Ireny sa stala neznesiteľná fúria. Čoraz častejšie hľadal útočisko v krčme medzi kamarátmi alebo sa uchýlil do dielničky, ktorú si zriadil vedľa drevárne na konci záhrady za domom.

Hoci by sa mohlo zdať, že Zoltán pri rozprávaní o práci na kúpalisku v snahe zaujať trocha preháňa, hovoril pravdu. Práca strojnika na kúpalisku nebola iba bezstarostná prechádzka medzi bazénmi a polonahými telami návštevníkov, medzi ktorými sa vždy našiel exemplárny kus ženskej príťažlivej zrak na dlhšie, ako slušnosť dovoľuje. A nebola to ani nuda v strojovni a bezduchý dozor nad zariadeniami, ktoré fungovali viac-menej automaticky.

Kvalita vody v bazénoch musela spĺňať prísne kritériá dané vyhláškou ministerstva zdravotníctva - vyhláškou, o ktorej Zoltán tak rád rozprával - a to si vyžadovalo pravidelnú a zodpovednú kontrolu vody aj počas dňa, okamžité vyhodnocovanie výsledkov a v prípade potreby úpravu prevádzky kúpaliska.

Zoltán schoval fľašu späť do ruksaku a pozrel sa na svoje hodinky. Do ôsmej chýbala necelá polhodina - dosť času na zosumarizovanie povinností, ktoré ho dnes čakali. Okolo ôsmej totiž musel byť pri bazénoch, aby vo vode každého z nich odmeral parametre, ktoré vyhláška predpisovala merať trikrát za deň. Okrem toho ho čakala kontrola všetkých zariadení v podzemných komorách, najmä automatických dávkovačov chemikálií, ktorými sa upravovala voda skôr, než ju potrubím odvedli do jednotlivých bazénov. Osobitné postavenie mala dezinfekcia vody, ktorá sa u nich zabezpečovala pravidelným dávkovaním plynného chlóru do potrubia a v prípade nutnosti tekutým chlórnanom sodným pridávaným priamo do bazéna.

Zoltán si v duchu zadelil všetky povinnosti, hoci v posledných dňoch, ktoré boli kvôli krčmovým záťahom s kamarátmi, neutíchajúcej bolesti zuba a pridávaným službám za kolegu Miloša dosť náročné, v nich akosi stratil prehľad.

Zistenie, že dnes je na programe okrem pravidelných meraní iba výmena vody v detskom bazéne, ktorý vypúšťali, drhli, dezinfikovali a znova napúšťali vodou každý deň po zatvorení kúpaliska, ho veľmi potešilo. Vzhľadom na okolnosti by to mohol byť celkom normálny deň.

Niekoľko minút po dvanástej sa však spotený, roztrpčený a znechutený, vliekol od bazénov naspäť do strojovne.

Predpovede meteorológov sa vyplnili do bodky a aj dnes sa teploty vzduchu vyšplhali nad tridsiatku. Zoltán nemusel konkrétne číslo hádať podľa množstva kropajú potu na čele, ani podľa veľkosti mokrého fláku na tričku, ktoré sa mu lepilo na chrbát. Vedel ho presne, nakoľko pri meraní teploty vody v jednotlivých bazénoch vždy odmeral aj teplotu vzduchu. Údaje potom nadiktoval plavčíkom, aby ich zverejnili na informačných tabuliach pri bazénoch. Ako inak, žiadala to vyhláška.

No neboli to len meteorológovia, komu vyšla predpoveď. Naplno bodoval aj Oravec, ktorý hneď ráno predpovedal nával kúpania sa chtivých a nemýlil sa. Kúpalisko sa postupne zaplnilo a hoci bol pracovný deň, okolo obeda takmer praskalo vo švíkoch ako predošlý víkend.

Slnko nemilosrdne páliło, na oblohe nebolo ani mráčika a nikomu sa nechcelo z vody von. Deti do nej skákali, špliechali, bláznili sa, výskali. Zoltán však bol roztrpčený. Kvôli horúčavám veľmi rýchlo klesalo množstvo voľného chlóru vo vode. Ráno bola nameraná hodnota ako-tak v poriadku, no na obed a popoludní bola výrazne nižšia. Rovnaká situácia sa opakovala už niekoľko dní a týkala sa takmer všetkých bazénov, no najväčší problém sa ukazoval v rekreačnom bazéne s termálnou vodou.

„Dočerta! Zasa ten chlór. Furt sa musí niečo dodrbať,“ uľavil si Zoltán, keď sa vrátil do príjemného chládku v podzemí a sťažka dosadol na starú drevenú stoličku, ktorá pod ním nebezpečne zavýzgala. Potom si položil lakeť na stôl a hlavu plnú chmúrnych myšlienok si podoprel rukou.

Pokyny na riešenie takýchto situácií boli jasné – okamžite vykonať opatrenia v prevádzke, aby sa hodnoty dostali do normálu. V prípade rekreačného bazéna to

znamenal dodat' tekutý dezinfekčný prostriedok do vody manuálne, čo nebolo také jednoduché ako sa na prvý pohľad zdalo. Zoltánov znechutený výraz tváre hovoril za všetko. Najprv by ho čakala príprava vhodnej koncentrácie roztoku, potom šaškáreň pri bazéne a opakované merania. Navyše pri manipulácii s chlórnanom sodným bolo potrebné dodržiavať bezpečnostné predpisy. Ak si nechcel na oblečení zadovážiť nejakú dieru a v tom horšom prípade si poleptať pokožku alebo sliznicu, musel si obliecť gumenú zásteru, gumené rukavice a na ochranu očí štít alebo okuliare.

Keď si v hlave premietol všetky činnosti, ktoré by musel vykonať a zvažil všetky za a proti, veľmi rýchlo dospel k rovnakému rozhodnutiu, aké urobil aj v predošlých dňoch.

Patrične ho aj okomentoval, no vzápätí pridal aj argument, ktorým chcel učičičkať svoje svedomie.

„Ja sa na to môžem zvysoka...Aspoň ľudia nebudú fľíkať, že ich štípu oči od chlóru,“ zašomral si popod nos a zopár ďalších argumentov si nechal aj na cestu k bufetom, kam ho ťahal hladný žalúdok a lákavá predstava oroseného pohára studenej dvanástky.

Možno keby ma tak nebolel ten prekliaty zub. Keby som nebol taký uštvaný, nevyspatý a unavený. Možno...

No skôr, než sa tam vybral, musel urobiť niečo, o čom si myslel, že ho ochráni pred nepríjemnosťami a čím chcel zakryť svoje klamstvo. Postupne otvoril všetky prevádzkové denníky bazénov a do kolónky *Volný chlór*, ktorú zatiaľ nechal nevyplnenú, dopísal vyhovujúce hodnoty. A všetko bolo vybavené, bez reči a veľkého násilia...

2. KAPITOLA

Peter Rybanský zhltoľ obľúbené raňajky pomerne rýchlo. Chlieb s maslom a jahodovým džemom, k tomu hrnček teplého kakaa, mu chutili za každých okolností a dosiaľ sa mu nezunovali.

„Už som zjedol,“ oznámil a opakom dlane si spokojne utrel hnedé fúzy od kakaa. Na tie ozajstné si musel pár rokov počkať.

Klaudia sa prekvapene pozrela na syna. Nestávalo sa často, aby raňajky spred neho zmizli tak rýchlo, nech boli akokoľvek obľúbené. Skôr naopak. Počas školského roka ho často musela súriť, aby zrýchlil tempo jedenia, aj ostatných ranných povinností, inak by do školy chodil pravidelne neskoro.

„Ale kam sa ponáhľa dnes?“ húpala v duchu a jej prekvapenie ešte vzrástlo, keď Peter vstal od stola a odniesol svoj tanier i hrnček do drezu.

„Tu sa dejú veci!“ zvolala Klaudia a nespúšťala zo syna oči. Od rána sa správal prinajmenšom neobvykle. Bol prvý deň letných prázdnin a namiesto toho, aby si dlhšie pospal a vyhol sa nenávidenému vstávaniu, prikvitol do kuchyne už o pol ôsmej. Prezlečený, umytý a učesaný. Navyše si ustlal aj posteľ, síce tak všelijako, no snahu mu rozhodne nemohla uprieť.

Raňajky zjedol v rekordnom čase a odnesenie riadu do drezu bola čerešnička na torte. Vo všeobecnosti to nerobil žiadny chlap, ani jej manžel Tomáš nie. Dosiaľ sa nestalo, aby to urobili bez upozornenia, sami od seba. Petrovo ukázkové správanie mohlo znamenať iba jedno jediné. Že niečo potrebuje, niečo, čo sa o chvíľu dozvie aj ona. Nemýlila sa. Petrova prosba prišla skôr, než stihla umyť všetok riad.

„Mami, môžem ísť dnes na kúpalisko?“

Klaudia položila umytý tanier na odkvapkávač, utrela si ruky do utierky a otočila sa k synovi.

„S kým?“

„S Filipom, a možno sa k nám pridajú aj ďalší kamoši. Však mi to dovoľíš?“ opýtal sa Peter s nádejou v hlase, dúfajúc, že mama zohľadní všetky pozitíva po-

sledných dní vrátane vysvedčenia, s ktorým včera veselo vykračoval domov. Hroziacu trojku z matematiky sa mu podarilo opraviť v poslednej chvíli a päť dvojok nemohlo ohroziť jeho prázdninové plány.

Navyše mu do kariet hralo aj počasie. Meteorológovia predpovedali pokračovanie teplého letného počasia, ktoré tento rok začalo skoro a už v júni vystúpili teploty nad tridsať stupňov. A aby si zabezpečil maminu dobrú náladu aj v čase, keď jej položí dôležitú otázku, nenechal nič na náhodu a od rána sekal dobrotu.

O to väčšie bolo jeho sklamanie.

„Prepáč, Petrik, to nepôjde. Bez dozoru dospelého ťa nepustím.“

„Ale, mami, prečo? Veď už budem šiestak. Aj Filipovi rodičia dovolili.“

„Ostatní ma nezaujímajú. Zaujímaš ma ty. Mimochodom, neverím, že Filipova mama s niečím takým súhlasila. Čo sa chcete utopiť?“

„Prečo by sme sa mali utopiť? Veď vieme plávať,“ bránil sa zúfalo Peter. Rozhovor s mamou sa vyvíjal inak, ako si predstavoval. Najhoršie bolo, že na všetky jeho *za mala svoje proti*.

„Môže sa vám však stať niečo iné. A kto vám potom pomôže, keď žiadny dospelý s vami nebude?“

„To je strašné, keď má niekto mamu zdravotnú sestru,“ s nevôľou zagúľal očami. „Všade vidíš iba nebezpečenstvo a úrazy. Veď už nie som malé decko.“

„Pochopíš, keď budeš dospelý a budeš mať svoje deti,“ mentorovala Klaudia. Bola rozhodnutá neustúpiť. Nemohla si pomôcť. Jej strach o Petra bol priveľký a aj keď si občas uvedomovala, že to preháňa, alebo jej to decentne naznačili kamarátky, robila všetko preto, aby ho ochránila pred nástrahami, ktoré naňho číhali. Čo na tom, že mal už jedenásť rokov.

Peter bol ich jediný dieťa. Dva roky po jeho narodení síce znovu otehotnela a s manželom Tomášom sa tešili na ďalšieho potomka, no ich radosť netrvala dlho. Potratila v prvom trimestri a nasledujúci pokus o rok neskôr dopadol rovnako. Nikdy sa s tým nezmierila a v strachu pred ďalším nezdarom úsilie o druhé dieťa radšej vzdala.

Peter pociťoval mamine obavy na každom kroku. Aj boj o povolenie ísť sa kúpať s kamarátmi na kúpalisko bol ťažší, ako očakával. Nechcel však hneď na začiatku vytiahnuť tromf, o ktorom si myslel, že by mohol zabrať. Pokúsil sa preto

ešte raz zvrátiť nepriaznivo sa vyvíjajúci rozhovor spôsobom, akým to na mamu občas platilo. Prosíkaním a najsmutnejším výrazom v tvári, aký dokázal vystrúhať.

„Mami. Prosím. Sľubujem, že si dám pozor.“

Klaudia mu s úsmevom postrapatila hnedé kučeravé vlasy.

„Nie, Peťko. Darmo na mňa vrháš tie tvoje psie pohľady. Vydrž do víkendu. V sobotu mám síce dennú, ale v nedeľu sa môžeme ísť kúpať všetci. Aj s tatinom.“

„Ale mami! Vieš dobre, že on nerád chodí na kupko. Zasa nás zavlčie na Počúvadlo ako minulý rok. Je tam krásne, no voda je studená. Chceš, aby som ochorel?“

Peter sa snažil zlepíť dokopy všetky argumenty v prospech návštevy kúpaliska a ani trocha mu nevadilo, že sa uchýlil k citovému vydieraniu.

„Sľubujem ti, že ak vydržíš do nedele, pokúsim sa prehovoriť tatina, aby sme tentoraz išli na kúpalisko. Čo ty na to?“

„Dnes je len streda,“ nevďačne zastonal Peter.

„Nuž. Nedá sa nič robiť. Budeš musieť vydržať,“ povedala Klaudia a otočila sa k drezu, aby doumývala riad.

Peter sa zamračil. Prišiel čas na posledný útok, na posledný tromf z rukáva.

„Sľúbili ste mi za dobré vysvedčenie darček. Čo keby tým darčekom bolo dnešné kupko?“ ozval sa s nádejou.

„Nie synček. Už som povedala. A dobre, že spomínaš vysvedčenie. Dnes ho pôjdeš ukázať starkým. Určite ťa už netrpezlivo čakajú a keď budeš chcieť, môžeš sa okúpať u nich v bazéne na záhrade.“

Peter smutne zvesil hlavu. Napriek obrovskej snahe sa mu nepodarilo mamu presvedčiť a namiesto kúpania na kúpalisku sa musel uspokojiť s nafukovacím bazénom, ktorý bol dobrý akurát pre malé deti. Ani potápať sa v ňom nedalo. Nehovoriac o tom, že na návštevu kúpaliska sa tešil aj z iného dôvodu. Mala tam byť spolužiačka Laura, ktorá sa mu páčila a po ktorej už dávnejšie pokukoval. Bol to príliš lákavý dôvod na to, aby hádzal flintu do žita tak rýchlo. Musela predsa existovať nejaká možnosť.

Vtom dostal nápad. Ak na kúpalisko nemohol ísť bez dozoru dospelých, tak...

„Mami, a čo keby si išla s nami ty? Veď do roboty ideš až večer.“

Klaudia zastavila tečúcu vodu a znovu sa obrátila k synovi.

„Je mi ľúto, ale naozaj nemôžem,“ pokrčila ramenami. „Som objednaná k le-

károvi a potom ešte musím nakúpiť a navariť. Keby mi dnes tatino nenechal auto, neviem ako by som všetko stihla. Ak chceš, po ceste ťa môžem zaviesť k starkým.“

Peter si sklamane vzdychol a odišiel do svojej izby. Zvalil sa križom cez posteľ a s nohami zvesenými na zem a hlavou opretou o stenu nadurdene hľadel pred seba. Takto si dnešný deň nepredstavoval. Mamin postoj k jeho osamostatňovaniu sa mu ani trochu nepáčil. Nechápal ju. Veď už nebol malé decko, na ktoré treba neustále dozerat' a kontrolovať ho. Netušil, čo ju k tomu vedie, ale až príliš dobre vedel, ako to skončí, ak s tým neprestane. Odlúčením od kamarátov a v tom horšom prípade aj ich posmeškami.

Dumajúc o tragickej budúcnosti, zrazu mu zrak zabľúnil na plagát na protiľahlej stene, z ktorého sa naňho usmieval obľúbený hokejista Pavol Demitra. Chvil'ú si ho prezeral. Bol to bojovník, ktorý sa nikdy nevzdával a bojoval až do poslednej minúty. Tak ako sa na poriadneho kapitána patrí.

Ani ja to nemôžem vzdat'.

Peter vyskočil z postele a načiahol sa za mobilom položeným na písacom stole. Vytočil číslo a priložil si ho k uchu.

„Čau, Peťo. Dobre, že voláš. Z nášho kúpania nebude nič. Mama ma nepustila. Vraj môžem ísť len v tom prípade, ak pôjde s nami aj ona,“ ozval sa Filipov hlas.

„Super. Akurát som ti to chcel navrhnúť. Moja mama ísť nemôže a napadlo mi, či by nemohla tvoja. Počkaj Filip, nepolož.“

Peter sa s mobilom v ruke rozbehol do kuchyne. Len čo otvoril dvere na izbe, vrazil do mamy.

„Čo sa deje? Kam tak letíš? Si už pripravený? Musíme ísť.“

„Mami, a keby s nami išla Filipova mama, pustila by si ma?“ vysypal zo seba Peter. Klaudia prekvapene zdvihla obočie.

„Filipova mama?“

Klaudia zaváhala. Nechcela byť matkou, ktorá vždy všetko synovi zakazuje, ale na druhej strane tu bol jej strach, ktorý ovplyvňoval väčšinu rozhodnutí týkajúcich sa Petra. Nebolo ľahké potlačiť ho.

„Tak čo? Môžem ísť?“ súril ju syn a netrpezlivo prešľapoval na mieste.

„Najskôr sa musím dohodnúť s Filipovou mamou a opýtať sa jej, či ťa vôbec zo sebou zoberú,“ odpovedala Klaudia vyháňavo.

„To nie je problém.“ Peter rýchlo požiadal Filipa, aby zavolať mamu k telefónu a podal mobil tej svojej.

Klaudia si ho prekvapene priložila k uchu.

„Haló. Dobrý deň prajem. Tu Rybanská. Pani Švecová, môj synátor mi práve oznámil, že idete s Filipom na kúpalisko a vraj by ste ho vzali so sebou. Nebude vás to obťažovať?“

„Vôbec nie, pokojne môže ísť s nami. Aspoň im bude spolu veselšie.“

„Ďakujem vám. Ste veľmi milá. Peter bude rád. Už pol hodinu mi tu píli uši.“

„To nestojí za reč. Budeme ho čakať pred panelákom na parkovisku.“

„Kedy plánujete príchod domov?“

„Asi tak o piatej. Môže byť?“

„Jasné. A ešte raz vám ďakujem. Dosiaľ bol vždy iba s nami, tak...“

„Plne vás chápem. A nemusíte sa báť. Dám na nich pozor.“

Peter sa nevedel dočkať, kedy mama dotelefonuje. Len čo skončila hovor, s hlasným výkrikom radosti sa jej hodil okolo krku a vybozkával ju na líca.

Toto by už pred kamarátmi neurobil, usmiala sa Klaudia v duchu. Objala ho a pritisla k sebe.

„Si môj veľký chlap. A takí sa už správajú zodpovedne a dávajú na seba pozor.“

„Ale mami, zasa začínaš?“

Vykĺzol jej z náručia, aby si mohol pobaliť veci do ruksaku. Čo ak by si to náhodou rozmyslela?

Rozbehol sa ku skrini, otvoril ju a rýchlym pohľadom preletel všetky poličky.

„Kde mám plavky?“ zvolal bezradne.

Klaudia k nemu podišla.

„Ustúp. Všetko ti pripravím, lebo mi to tu rozhádzáš,“ povedala a pustila sa do balenia.

Peter chvíľu zvažoval, či si vziať aj potápačské okuliare, ktoré nesmeli chýbať na žiadnej dovolenke pri mori. Rozhodol sa, že ich tentoraz nechá doma. Miloval potápanie a mohol sa popýšiť krásnymi úlovkami mušlí. Život pod hladinou mora mu učaroval. Už od malička rád sledoval dokumentárne filmy s touto tematikou a listoval v knihách o žralokoch a iných morských tvoroch.

Na kúpalisku mu otec potápanie zakazoval. Nechápal prečo. Raz sa mu to síce pokúšal vysvetliť, ale veľmi ho vtedy nevnímal. Boli to iba ďalšie prednášky o ni-

čom. Nenapočúval sa ich už dost? Na potápaní nevidel nič zlé. Bola to zábava, aj keď s potápaním v mori sa to porovnať nedalo. No na vyťahovanie sa pred babami postačilo.

Keď Klaudia pobalila Petrov ruksak, siahla do peňaženky a podala mu bankovku. „Tu máš desať euro. Mali by ti stačiť. Na vstupenku a na jedlo. Nestihla som ti už zabaliť nejaký chlieb.“

„Ďakujem, mami. Kto by jedol na kupku chlieb z domu?“ prevrátil oči. „Skočím s Filipom na langoš s kečupom a syrom.“

„Dobre, dobre. Len si dajte pozor. A poslúchaj pani Švecovú.“

„Jasnú.“

Peter si rýchlo obliekol tričko s krátkym rukávom a kraťasy. Do zadného vrečka si schoval mobil. Ešte raz hodil pohľadom po Paľovi Demitrovi a nenápadne naňho žmurkol.

Je dobojované, kapitán. Oplatilo sa nevzdať.

„Zápas sa skončil víťazstvom domácich a strelcom víťazného gólu je P E T E R R Y B A N S K Ý!“ zvolal nahlas ako hlásateľ na zimnom štadióne, vyhlasujúci meno strelca domáceho mužstva.

V predsieni si obul nové tenisky a postavil sa pred zrkadlo, aby kritickým okom skontroloval svoj zovňajšok. Poobzeral sa zo všetkých strán a potom si nespokojne prehrabol vo večne strapatých hnedých vlasoch. Nepomohlo to. Vlasy sa vrátili do pôvodného stavu. Aby schoval ich neposlušnosť, nasadil si na hlavu bielu šiltovku a ešte raz sa pozrel do zrkadla.

Klaudia s úsmevom sledovala syna, ako začína dbať o svoj výzor a oblečenie. Darmo, puberta už klopala na dvere, no zdalo sa jej, že akosi priskoro.

Peter rýchlo pobozkal mamu na líce, odomkol dvere a vyšiel na chodbu. Aby si to náhodou nerozmyslela, nepočkal ani na výťah a rozbehol sa dolu po schodoch.

„Ahoj!“ zakričal jej z dostatočnej vzdialenosti a ani sa nezastavil.

„Ahoj, môj,“ zavolała za ním Klaudia a vrátila sa do bytu. Bol najvyšší čas obliecť sa a vyraziť z domu.

Predsa len jej to však nedalo a vyšla na balkón, aby skontrolovala Petra. Práve vyletel z paneláku a namieril si to cez trávnik a detské ihrisko k parkovisku, až mu ruksak nadskakoval na chrbte.

Švecovci bývali o tri vchody ďalej a Filip s Petrom sa kamarátili už odmalička. Menej pribojný Filip našiel v Petrovi ochrancu, a naopak, Peter potreboval niekoho, pred kým sa mohol tak trochu vystatovať a kto by jeho reči hltal s údivom v očiach.

Klaudia nespúšťala oči zo syna, ktorý sa práve zvítal s Filipom a jeho mamou. Vtom všetci traja zdvihli hlavu a zamávali jej. S úsmevom im odmävala naspäť a keď auto Švecovcov neskôr zmizlo z dohľadu, vrátila sa do kuchyne. Zrak jej padol na nástenné hodiny visiace nad dverami.

„Teraz musím kopnúť do vrtule aj ja, inak ku gynekológovi neprídem načas,“ zvolala a rozbehla sa do spálne, aby sa prezliekla.

Prvý prázdninový deň sa už kúpala v teplých slnečných lúčoch a ľudia vo svojom pote. Bol naozaj ideálny deň na návštevu kúpaliska.

3. KAPITOLA

Keď lietadlo Boeing 737 spoločnosti Ryanair bezpečne zosadlo na pristávaciu dráhu bratislavského letiska, doktorka Zuzana Danišová si s uľahčením vydýchla. Letecká doprava nebola jej srdcová záležitosť. Napriek všeobecne známym štatistikám o jej bezpečnosti lietala veľmi nerada a len vtedy, ak to bolo nevyhnutné.

Mesto na rieke Temža ju očarilo a uchvátilo. Nielen dokonale pripravenou a zorganizovanou konferenciou molekulárnych biológov, ktorá predbehla všetky jej očakávania. Vďaka šikovnosti sekretárky Janky, ktorá zohnala ubytovanie v tesnej blízkosti konferenčného centra, ušetrila kopu času zbytočne strateného náročným cestovaním z a do hotela. Aj preto stihla za relatívne krátku dobu necelých troch dní navštíviť aj niektoré pamätihodnosti a nadýchať sa nezameniteľnej atmosféry tohto veľkomesta.

S ponukou zúčastniť sa medzinárodnej konferencie prišiel za ňou začiatkom mája vedúci laboratória, doktor Samuel Ravinger. Bol známy vycibreným zmyslom pre humor a tým, že pri rozprávaní anekdot rád sledoval reakcie ľudí. Medzi jeho obľúbené patrila aj tá, ktorou odôvodňoval výber svojho povolania.

„Ničím iným som sa stať nemohol,“ vravieval, vychutnávajúc si nechápavé pohľady tých, ktorí ešte nepoznali vtipnú pointu. Pokračoval až vtedy, keď usúdil, že ich už dostatočne dlho potrápil svojím mlčaním.

„V roku, keď som sa narodil, sa na moju počesť podarilo pánom Watsonovi a Crickovi odhaliť tajomstvo kódovania genetickej informácie. Výsledkom toho bol, ako isto viete, model dvojitých štruktúry DNA. Musel som sa im za to nejako odvdáčiť,“ dodal s potmeľúdkym úsmevom na tvári.

Teraz sa však zdalo, že nežartuje.

„Pôjdeš na medzinárodnú konferenciu do Londýna.“

„Sama?“ začudovala sa.

„Áno, sama,“ prikývol vážne a vyvrátil tak všetky Zuzanine pochybnosti. „Snáď s tým nemáš nejaký problém? Adam je už veľký. Koľkože má? Desat? Tri

dni bez mamy určite vydrží. Navyše téma konferencie je pre teba ako uliata.“

„Nie, nemám problém,“ povedala Zuzana neisto. „O akú tému ide?“

„Myslel som si, že sa ma na ňu ani neopýtaš,“ prehodil Ravinger. „Je to konferencia s názvom Real-time PCR a jej využitie v molekulárnej biológii.“

Zuzana sa zamyslela. Ravinger mal pravdu. Bola to jej parketa. Real-time PCR bola jednou z metodík, ktorú v laboratóriu zaviedla na vyšetrenie prítomnosti viacerých druhov patogénov. A teraz sa jej núkala šanca vypočítať si prednášky iných kolegov z rôznych štátov sveta, prípadne si s nimi vymeniť skúsenosti v osobných rozhovoroch. Vďaka vynikajúcej znalosti angličtiny jej v tom nebránila ani jazyková bariéra.

„Ty prečo nejdeš?“ opýtala sa náhle. „Londýn bol vždy tvojou srdcovou záležitosťou.“

„To je síce pravda,“ zasnene prižmúril oči Ravinger. „No bol som tam už viackrát, a navyše mám na ten termín dohodnutý golf s majiteľmi spoločnosti. Tentoraz budeš musieť reprezentovať Diagnostik sama.“

Doktor Samuel Ravinger pracoval pre spoločnosť Diagnostik, s.r.o už od jej založenia a netajil sa dobrými až nadštandardnými vzťahmi s jej majiteľmi. No nikdy svoje postavenie nezneužil vyvyšovaním sa nad ostatnými kolegami. Vďaka dravosti, dostatku kapitálu a zavádzaniu nových jedinečných analýz, ktoré sa často v iných laboratóriách vôbec nevykonávali, urobil zo spoločnosti Diagnostik lídra v laboratórnej diagnostike.

Zuzana sa pri spomienke na rozhovor s Ravingerom spred dvoch mesiacov pousmiala. Bola mu vďačná, že ju na konferenciu do Londýna poslal. Nové kontakty, ktoré tam nadviazala, ako aj plodné výmeny názorov medzi účastníkmi, naozaj stáli za to. Samotný Londýn bol už iba čerešničkou na torte.

Lietadlo na pristávacej dráhe postupne spomaľovalo, až nakoniec zastavilo úplne. Zuzana poslušne počkala, kým sa vypne signalizácia pripútania sa, odopla svoj bezpečnostný pás a vstala zo sedadla.

Otvorila skrinku nad hlavou, vybrala z nej svoju cestovnú tašku a prevesila si ju cez plece. Spolu s ostatnými cestujúcimi sa pomalým krokom posúvala ku dverám lietadla a keď sa v nich ocitla, naskytl sa jej nádherný pohľad na posledné lúče zapadajúceho slnka tesne nad obzorom.

Na rozdiel od londýnskeho počasia, kde počas troch dní len jeden ako tak stál za to a na chvíľu vyšlo aj slnko, v Bratislave ju privítal príjemný teplý večer.

Kochat' sa však dlho nemohla. Potrebovala riešiť dôležitejšie veci. Vyzdvihnutie svojho auta, ktoré pred odletom do Londýna zaparkovala na platenom a stráženom parkovisku blízko letiska, no ešte predtým telefonát rodičom, aby ich ubezpečila, že je živá a zdravá.

Kým sa v priletovej hale na páse zjavili prvé kufre, zapla mobil a bez váhania vytočila mamine číslo a informovala rodičov a svojho syna, ktorý bol u nich na prázdninách, že šťastne pristála. Všetci v Čeríne sa jej už nevedeli dočkať.

Zuzana na rodičov nedala dopustiť. Ani na krásne detstvo prežité v Čeríne, v malej dedinke neďaleko Banskej Bystrice, ležiacej v lone nádhernej prírody, obkolesenej lesmi plnými hříbov, malín a čučoriedok. Poznala tam každý strom, každú lúku či záhradu. Vyrastala milovaná rodičmi, napĺňaná ich bezhraničnou láskou, i priateľstvami na život a na smrť. Prežila detstvo, na ktoré sa nezabúda.

Nečudo, že sa jej len ťažko odchádzalo na strednú školu do Banskej Bystrice a potom neskôr na univerzitu do Bratislavy. Do Čerína sa však vracala vždy rada. Najprv sama, potom so svojou láskou a budúcim manželom Patrikom.

Zuzana sa zamyslene zadívala na svoj mobil. Mala by zavolať aj jemu. A za iných okolností by už bez váhania vytočila manželove číslo a natešene mu zvestovala najdôležitejšie zážitky z konferencie. Potom by mu povedala, ako veľmi ho ľúbi a teší sa na jeho objatie. Čo z toho bola dnes pravda? Zuzana si smutne povzdychla. Nie jej vinou sa ich manželstvo ocitlo na začiatku konca, aj keď Patrik to vnímal inak a nehodlal sa jej vzdať za žiadnu cenu.

Rozhodla sa, že mu predsa len zavolá.

„Prosím,“ ozval sa ráznym hlasom, z ktorého vycítila napätie.

„To som ja. Chcela som ti len povedať, že som doletela v poriadku a o chvíľu sadám do auta.“

Patrik mlčal.

„Haló, si tam?“ opýtala sa Zuzana.

„Už si spokojná? Toto si chcela? Ponižiť ma?“ zasyčal znenazdajky nenávisťne a Zuzanou heglo.

„Preboha! O akom ponížení hovoríš?“ vyjachtala nechápavo.

„Nehraj sa na sprostú. Veľmi dobre vieš, o čom hovorím. Užila si si? S koľkými? Povedz! S jedným? S dvoma?“ jačal hystericky do telefónu.